

VALIDITATEA TAINELOR (SACRAMENTELOR) SĂVÂRȘITE DE ERETICI ȘI CLERICI CATERISIȚI ȘI NOII AȘA-NUMIȚII „IZOLAȚI” SAU ÎNGRĂDIȚI

De un Călugăr Atonit

Traducerea de Părintele Daniel Candrescu

De zeci de ani, există o problemă care îi dezbină pe adevărații credincioși ortodocși (cei care nu au comuniune bisericească cu ecumeniștii), care au provocat multe despărțiri și dispute. Această problemă este valabilitatea sau nu a Tainelor (sacramentelor) noilor calendariști inovatori și a altor ecumeniști. Discuția pe această temă este atemporală și nu a adus nici un rezultat, întrucât nu se desfășoară pe baza dialogului canonic, ci spasmodic și fără unele organisme ecleziastice oficiale care să o conducă. Se desfășoară în principal prin calomnii și altor pliante decolorate, în care fiecare încearcă să-și justifice opinia și să o impună adversarului său! Adevărul, desigur, nu poate fi găsit nici prin jigniri, nici prin distorsiuni ale textelor, nici prin blesteme și anateme, ci prin sinceritate și respect față de el, în calea spre urmărirea lui reală.

Este, așadar, uimitor cum credincioșii, și mai ales călugării, nu ezită să denatureze elemente și datele pur și simplu pentru a-și susține opinia, indiferent dacă aceasta este morală și cinstită și reprezintă ceea ce cercetează, adică Adevărul! Poate că uneori scopul justifică... mijloacele! Poate din nou, căutarea acestui adevăr este un alibi pentru a ne dezvălui pasiunile asupra celorlalți, fără a fi învinovați pentru ele! Cine, la urma urmei, ar îndrăzni să acuze pe cineva care este supărat pentru... Credință? În termeni generali, există o tendință de părtinire în rândul susținătorilor acestor două poziții, unul acuzându-l pe celălalt că se opun ecleziologiei ortodoxe și atitudinii Părinților față de problemele similare care au apărut în trecut.

Adevărul, desigur, nu poate fi undeva la mijloc... întrucât în aceste chestiuni nu este loc pentru intermediari; una ori este însărcinată, ori nu! Deci, în cazul nostru, fie tainele ereticilor nejudicați (sau încă nejudicați) au Har Divin, fie nu au; nu există alternativă! Exemplele pe care le avem din istoria bisericească, din păcate, toată lumea le folosește cu ușurință pentru a se justifica, întrucât sunt multe ambiguități și incertitudini în aceste referiri echivoce la evenimentele trecute. Cu toate acestea, pentru unii, acestea sunt litere mici! Desigur, acest

lucru este inacceptabil, pentru că arată că sinceritatea a dispărut și scopul însuși a luat scepstrul! Așadar, în aceste condiții, vom încerca, voind de la Dumnezeu, la rândul nostru, să contribuim la investigarea în continuare a acestei probleme, prezentând câteva gânduri suplimentare celor deja existente.

Această problemă a fost declanșată recent de apariția așa-numiților neinovatori cu ziduri, începând mai întâi în Muntele Athos, unde un grup remarcabil de foști călugări zeloși, care au abandonat comuniunea bisericească cu restul Părinților Zeloți, au prezentat o nouă doctrină referitoare la faptele eclesiastice. Această întrerupere a comuniunii nu s-a bazat pe protestarea împotriva faptelor greșite din domeniul GOC (Creștini Ortodocși Adevărați) și a încălcărilor într-adevăr semnificative, în care clerul superior și inferior cad ocazional, dar promovând o altă eclesiologie. Desigur, în argumentarea lor se află și acuzațiile de schisme și dezbinări în rândul GOC, pe care le auzim adesea din gura modernștilor, dar le considerăm ca pe o cortină de fum... tocmai pentru a le îmbogăți rechizitoriul; din moment ce ei înșiși, chiar înainte de a păși în câmpul „bătăliei”, au început să manifeste fenomene de diviziune!

Pentru a-și face o idee despre ceea ce gândesc, astfel încât cititorul să poată înțelege despre ce este vorba, voi menționa câteva dintre doctrinele lor de bază. Potrivit acestora, atunci când erezia este propovăduită cu capul gol, credincioșii trebuie într-adevăr să înceteze comemorarea patriarhului sau episcopului eretic, dar fără a se despărți de „biserica” pe care o păstoriieretici spun! Credincioșii zidiți, după despărțirea sa, trebuie să aștepte convocarea unui Sinod Ortodox care va proceda la condamnarea ereziei și a conducătorilor ei, pentru a se putea întoarce din nou după restabilirea comuniunii bisericești anterioare.

Erezia, după ei, este ceva care trăiește și se mișcă în interiorul Bisericii și trebuie combătută din interior și nu din afară. Nu există un eretic nejudecat în afara bisericii, chiar dacă erezia a fost judecată și condamnată în trecut de un Sinod Ortodox; trebuie convocat din nou un alt Sinod pentru a judeca și a depune separat pe eretici. Lucru sigur...! Din acest motiv, o hirotonire canonică a unui cleric, mai înalt sau inferior, în afara sferei patriarhului eretic nu este de conceput, întrucât acesta, deși căzut în erezie, are privilegiul unic de a săvârși hirotoniile canonice! Așadar, succesiunea hirotoniilor valabile nu există decât în el și în episcopii „comunali” supuși lui.

Săvârșirea hirotoniilor de către episcopii ortodocși fără acordul patriarhului eretic este considerată ilegală și necanonică, căzând în afara granițelor „Bisericii

Unice”, chiar dacă se află sub jugul ereziei. Nici un episcop ortodox nu poate hirotoni un cleric, nici măcar un diacon sau un cititor (cântăreț), fără aprobarea patriarhului eretic, întrucât o astfel de hirotonire are loc în afara Bisericii! Astfel, patriarhul eretic nejudicat și adepții săi rămân în cadrul Bisericii; deși, în realitate, sunt doar parțial în interiorul ei, deoarece sunt considerați „potențial” (δυνάμει) în afara, dar nu „de fapt” (ἐνεργείᾳ), așa că!

Este evident că, după ei, mărturisirea ortodoxă nu joacă nici un rol, întrucât se concentrează exclusiv pe formă și doar pe formă, considerând că o mărturisire eretică de credință nu poate priva pe cineva de harul sfințitor! Acest lucru ne amintește oarecum de Dreptul canonic papal, unde chiar și actul de derogare nu îi poate dezlipi pe cei deroșiți de preoția lor; doar îl face inactiv. Atât de înrădăcinată este „Harul” printreeretici! După cum vom vedea mai jos, în încercarea lor de a-și susține doctrina, ei invocă exemple aliniate cu eclesiologia și Legea papală, chiar dacă fără să știe.

Să vedem, însă, ce crede cealaltă parte. Poziția lor este mai clară și mai demonstrabilă dacă examinăm sursele și argumentele pe care le citează, în ciuda unor deficiențe și aici. Ei cred că nu este necesar să se convoace un Consiliu pentru expulzare cuiva din Biserică, deoarece dacă un membru este prins în mod deschis predicând erezie (capul gol), și după ce a fost admonestat de două sau trei ori, rămâne nepocăit, atunci Harul Divin se îndepărtează de el, deoarece contaminarea ereziei l-a pângărit. Ei afirmă că acolo unde există erezie, există neapărat contaminare.

De asemenea, ei afirmă că atunci când un Mister (Taina) este lipsită de Harul sfințitor, acesta este inexistent, adică este invalid; Acestea sunt sacramentele (tainele) ereticilor care au fost condamnați sinodic sau cele împotriva cărora Părinți s-au vorbit, precum și cei deroșiți, deoarece derogarea îi dezlipește de preoția lor. Cu toate acestea, ele disting diferențele atunci când Misterele (Tainele) sunt denumite invalide, deoarece un Sacrament invalid poate fi existent sau inexistent, în funcție de caz. O Taină invalidă este inexistentă atunci când este săvârșită în afara Bisericii de către eretici sau persoane caterisite, dar există atunci când este săvârșită de ortodocși cu hirotonire canonică, dar ilegal, de exemplu, fără permisiunea Mitropolitului local, interzisă deci să fie primită de credincioși. Această taină pur și simplu nu are valabilitate, adică canonicitate; totuși, Sacramentul însuși există.

Primul caz implică eretici și indivizi caterisiți , în timp ce al doilea se referă în întregime la indivizii ortodocși. Restituirea la legalitatea unei Taine săvârșite de un ortodox este o chestiune ușoară și nu necesită proceduri speciale față de tainele ereticilor, care, după caz, pot necesita opinia colectivă a Bisericii.

Acestea, în termeni generali, sunt pozițiile celor două facțiuni opuse, fără a presupune că nu există diferențieri și variații interne în cadrul fiecăreia.

Cazul ecleziologiei de mai sus constituie un fenomen cu totul nou în viața Bisericii, deoarece niciodată în istoria ei nu a existat un mod similar de a trata ereticii. În mod paradoxal, ei consideră eretici în afara Bisericii, dar simultan în interiorul ei, atâta timp cât nu au fost judecați mai întâi de un Conciliu ortodox convocat special pentru a-i expulza. În istoria bisericească, îi vedem pe Sfinții Părinți reacționând într-un mod clar, fără a lăsa loc interpretărilor greșite, astfel încât credincioșii să nu fie nedumeriți cu privire la ceea ce este bine sau rău. Ei știau că atunci când un Patriarh sau chiar un cleric inferior predica în mod deschis erezia, s-au despărțit imediat și au încercat să-l aducă înapoi cu diverse îndemnuri și rugăminți să se întoarcă la învățătura corectă.

Dacă Patriarhul sau clerul deviant ar persista în doctrinele lor eretice, Părinții Ortodocși ar convoca un Sinod, condamnând erezia și purtătorii ei. În cazurile în care convocarea unui Sinod era imposibilă din cauza intervenției statului în sprijinul ereziei, ortodocșii i-ar considera pe ereticii definitiv în afara Bisericii, lipsiți de orice drept și autoritate bisericească, chiar dacă nejudicate sinodic. Și au acționat corect pentru că ecleziologia ortodoxă îi consideră doar pe cei care dețin credința ortodoxă intactă și nealterată în cadrul Bisericii, nu pe cei cu credințe alterate și falsificate.

Potrivit Părinților Bisericii noastre, un eretic este în afara Bisericii din momentul în care își manifestă credințele eretice și, după ce a fost admonestat o dată sau de două ori, persistă în vederile lor eronate. Nu este nevoie de o procedură specială pentru aceasta, întrucât mărturisirea corectă de credință este un factor primordial pentru a aparține Bisericii, chiar dacă dețin în mod aparent rangul patriarhal sau orice altă autoritate și prestigiu în persoană. Autoritatea lor inițială nu mai deține nici o valoare administrativă și ecleziastică deoarece nu este însoțită de mărturisirea ortodoxă și, în consecință, le lipsește vreo autoritate spirituală asupra turmei ortodoxe. Mai mult, fiecare act preotesc pe care îl îndeplinesc rămâne inactiv și neputincios.

Turma ortodoxă îi recunoaște doar pe cei care proclamă pe bună dreptate cuvântul Adevărului, nu pe cei care teologizează liber și după cum doresc, precum conducătorii bisericești de astăzi ai bisericii moderne. Astfel, oricine dorește să teologizeze în mod liber își riscă poziția în cadrul Bisericii, chiar dacă nu și-a exprimat pe larg punctele de vedere eronate pentru ca autoritățile competente să perceapă și să ia măsurile necesare pentru înlăturarea lor. În termeni simpli, ei aparțin Bisericii doar în aparență! Cu toate acestea, credincioșii nu sunt vătămați de comuniunea bisericească cu un astfel de eretic, atâta timp cât nu sunt conștienți de amăgirea lor ascunsă și îi consideră a fi cu adevărat ortodocși.

Concluzia de mai sus este că, în Biserică, s-ar putea să vedem mulți apropiindu-se și comunicându-se, dar nu știm cine dintre ei este un adevărat membru al Bisericii! Acest lucru se întâmplă cu ereticii ascunși; dar cum rămâne cu cei care predică deschis și sincer doctrine false? Pot ei să rămână la nesfârșit în cadrul Bisericii pentru că nu a fost convocat niciun Consiliu pentru a-i condamna și a-i expulza? Avem multe exemple clare din istoria bisericească și din învățăturile Părinților care ne arată calea corectă!

De remarcată este referirea Sfântului Grigorie Palama în această privință, unde spune următoarele: „Dacă lăsăm nedefinit ceea ce au teologizat Părinții, ar putea fi construit cu ușurință de oricine dorește, dar vor fi imediat anatematizați dacă nu vor face. Pocăiește-te; căci se spune, dacă cineva propovăduiește o Evanghelie diferită de a noastră, să fie anatema.” De asemenea, în cea de-a treia scrisoare către Akindynos, el afirmă că oricine urmează învățătura eretică, împărțind singura divinitate în creat și necreat (adică propovăduind erezia), se împarte astfel, despărțindu-se de Harul Divin și detașându-se complet de evlavioși, nu mai puțin, decât eretici precum Arie, Eunomie și Macedonie, poate chiar mai mult ⁵!

Semnificativă este și referirea Sfântului la importanța supremă a deținerii Adevărului Credinței, întrucât constituie legătura obligatorie dintre credincios și Biserică, întrucât îndepărtarea de acesta pune automat în afara Bisericii! Într-adevăr, ne spune el, „chiar dacă îi înșală pe unii și îi duc în rătăcire, oricine și oricât de mulți ar fi, îi îndepărtează din Sfânta Biserică, dar ea rămâne la fel de sigură și de nezdruccinat, ferm întemeiată pe temeliiile Adevărului. Căci cei care aparțin Bisericii lui Hristos sunt urmași ai adevărului, iar cei care nu aparțin adevărului nu aparțin Bisericii lui Hristos”⁶.

Din aceste cuvinte ale Sfântului Grigorie reiese că cei care se îndepărtează de adevăr se alunga automat din Biserică, fără nici o altă procedură, fără să aștepte convocarea Sinoadelor etc.! Cum, deci, vorbesc unii oameni despre eretici în cadrul Bisericii, care într-adevăr nu pot fi mutați de acolo de nimic, indiferent de ereziile pe care le aruncă sau de hulele împotriva credinței pe care o vomită, sub pretextul celor nediscriminați? Nu știu ei că odată ce o erezie este condamnată, deciziile ei sunt atemporale și nu trebuie repetate de fiecare dată când cineva o îmbrățișează în viitor? Martor al eternității hotărârilor este din nou Sfântul Grigorie, care, exprimând opinia Bisericii, menționează în primul său Discurs apologetic următoarele: „...scrisoarea (a Sinodului) mustră acolo deschis nu pe cei apărați anterior, dar cei care trezesc probleme în viitor...7”

Un alt Părinte al Bisericii noastre, care este considerat o autoritate în aceste chestiuni, este Sfântul Teodor Studitul, care a trăit și a prosperat cu luptele sale confesionale în timpul celei de-a doua etape a iconoclasmului.

După Sinodul al șaptelea ecumenic și condamnarea iconoclasmului, a urmat pacea, iar Ortodoxia a fost restaurată. Sinodul, după anatemizarea ereziei și depunerea iconoclaștilor nepocăiți, i-a acceptat cu economie pe cei care s-au pocăit sincer și i-a repus la preoție prin cheirotesie (punerea mâinilor). Cu toate acestea, pacea în Biserică nu a durat mult, pentru că după câțiva ani, buruienile au început să răsară din nou, căutând să restabilească erezia. Majoritatea clerului superior și inferior, ca de obicei, fie afară de frică sau pentru că au adăpostit în secret pata ereziei, i-au urmat pe instigatorii ereziei. Puțini au rămas statornici în credința lor ortodoxă, printre ei și Sfântul Teodor cu sinodiile sale monahale. Sfântul a îndurat persecuții și torturi teribile pentru a renunța la credință și a-și urma iconoclaștii contemporani, care într-adevăr au fost supuși anaternelor eterne ale Sinodului al șaptelea ecumenic, dar dețineau în mod canonic succesiunea preoției, deoarece nu fuseseră destituiți din nou de un Sinod ortodox. Ei au fost, adică, nejudecați, la fel ca și ortodocșii mondiali de azi, care într-adevăr au comuniune bisericească cu aproape toate ereziile condamnate și judecate ale lumii de către Sinoadele ecumenice și pan-ortodoxe, dar nu au fost condamnați separat și destituiți oficial, de orice Conciliu Ortodox mai nou. Cu toate acestea, Sfântul, în principal prin sutele sale de scrisori, ne dă esența eclesiologiei ortodoxe împotriva vorbăriei despre ereticii nejudecați, pe care o îmbrățișează astăzi unii „teologi” antiecumeniști nou bătuți.

Există multe exemple găsite în scrierile sale, unde tratarea iconoclaștilor de către ortodocși este evidentă, fără nicio distincție între cei deja judecați și cei

nejudecați. Un exemplu caracteristic este atunci când Sfântul este întrebat de un stareț despre anumiți preoți care se întorc din erezie și despre modul de a-i primi înapoi în împărtășire. Sfântul Teodor afirmă următoarele: „Sfatul nostru la întrebarea domnului stareț este acesta, pentru ca până la sărbătoarea Sfinților Apostoli toți să fie eliberați de pocăință și să se împărtășească cu Tainele. Totuși, preoții să nu săvârșească Tainele. , până când se va convoca un sinod ortodox, în timpul căruia se va da orice iertare și bucurie, dar toți împreună, ca simpli călugări, fie că sunt hirotoniți, fie binecuvântați, și să se roage și să primească rugăciuni 9.

Într-o altă scrisoare, apărându-i unui stareț impunerea penitențelor ereticilor care se pocăiesc, el spune următoarele lucruri importante: „Și ca să vorbesc concis, preotul sau diaconul care a fost învins de eretici fie prin semnătură, fie prin împărtășire să fie complet împiedicat să facă , tainele, dar și de la împărtășire . După sfârșitul pocăinței, să se împărtășească cu siguranță de taine, dar nu să officieze, până la sfântul sinod Și să binecuvânteze sau să se roage ca un simplu călugăr, ci aceasta de asemenea, după sfârșitul penitenței, să nu intre în bisericile ținute de eretici, nici chiar dacă o biserică este eliberată și ținută de un ortodox, întrucât acolo s-au săvârșit slujbe eretice, ortodocșii nu trebuie să slujească fără soluționarea unui episcop ortodox” 10.

Astfel, îl vedem pe Sfântul în ambele cazuri considerând preoții care se întorc din erezie nepotrivii pentru a celebra Sfânta Liturghie, dacă nu sunt mai întâi restaurați de un Sinod ortodox, prin cheirotezse, desigur, ceea ce înseamnă că hirotonirea lor făcută de iconoclaști eretici, chiar dacă nu. Totuși, judecați, la fel ca noi-calendariștii de astăzi, Ortodocșii Mondiali sau ecumeniștii, erau invalizi și aveau nevoie de restaurare. Studiarea acestor două exemple ne aduce în minte situația actuală, în care preoții care urmează noul calendar sau pseudo-vechi-calendariști athoniți etc., hirotoniți de episcopi ecumeniști, cu ecumenismul universal recunoscut ca panerezie, s-au despărțit de ei și sunt acceptați fără orice procedură de către așa-ziii proaspăt murdați, și mai ales athoniți!!!

Potrivit declarațiilor proaspăt zidiți, hirotoniile acestor preoți sunt perfect canonice, deoarece au fost săvârșite în cadrul bisericii și de către episcopi care erau eretici, dar aveau succesiune apostolică neîntreruptă! Această viziune neclară asupra lucrurilor din partea lor și incapacitatea de a distinge adevărul de minciună provoacă, din păcate, o mare confuzie în rândul credincioșilor, care rămân nedumeriți în fața acestei dileme. Nu le cunoaștem motivele, dar un lucru este cert, fac mare rău luptei împotriva ecumenismului, chiar dacă nu o

recunosc, răsturnând și falsificând reguli și tradiții de secole ale Bisericii noastre. Este de mirare cum cei care se prezintă drept exponenții detașării veritabile trec cu vederea mărturia atât de clare ale Sfinților, insistând asupra teoriilor unor „teologi” îndoielnici ai timpului nostru, precum Euthymios Trikaminas, Aristotel Delimpasis etc. doctrina „nejudecaților”, unii „inovatori” au acceptat ca slujitori anumiți „proaspăt învățați”, chiar înainte de încetarea comemorării patriarhului eretic!!! Chestii de răs!

Cum ne vor convinge, deci, că îi urmează pe Părinți atunci când improvizează și „gătesc” literal doctrinele, prezentându-le drept spiritul Bisericii, când atât de flagrant le falsifică sau le trec cu vederea? Ce au ei de oferit drept scuză pentru acceptarea imediată a acestor pseudo-slujitori, fără a avea în vedere ordinea canonică, care impune măcar o regulă formală-penitență, astfel încât să se arate cum au greșit în tot acest timp comunicându-se nepăsător cu ecumeniștii? Cum, dintr-o dată, fiind răspunzători în fața sfințelor canoane pentru încălcarea lor îndelungată din cauza comuniunii eretice, se prezintă ei ca eroi și mărturisitori fără urmă de vinovăție sau rușine?

Sfântul Teodor a fost neclintit cu privire la întoarcerea din erezie a clerului și nu numai a ei. „Și zic: Dacă după lepădare, adică după împărtășirea cu hristomahiștii, după părerea voastră, ei sunt primiți îndată și fără să li se impună penitență ¹¹, de ce risc în zadar în fiecare zi și nu apelez la cei care sunt antitetic, de unde pot să mă alătur imediat ortodocșilor cu pocăință, fără pocăință „ De asemenea, în întrebările și răspunsurile sale către călugărul Methodios, menționează următoarele: Întrebarea 7: Pentru călugării și clericii care au semnat și s-au împărtășit cu această erezie? ar trebui să le acceptăm; fără penitență sau cu penitență, dacă mărturisesc că nu mai slujesc. Și dacă ni se permite să le impunem penitențe. Răspuns: Este clar că ar trebui să le acceptăm după penitență. Cum, fără să arate roadele pocăinței lor, este posibil ca ei să fie vrednici să se unească cu trupul ortodox? Impunerea de penitențe asupra lor de către noi nu este interzisă...¹²”

Din nefericire, niciunul dintre criteriile de mai sus nu este îndeplinit de către proaspăt „izolați” din clerul ecumenismului, care au fost acceptați... cu lire, psaltire și tamburine ¹³!

Și iarăși: „În ceea ce privește preotul, despre care ai poruncit să ne spui că este așa și așa și că a fost scăpat din robia barbară, știm aceasta, căci de la el am învățat totul. Dar omul nu știe, vrea, adică nu tolerează, să se adapteze la

typiconul nostru , Căci știi, stimate de Dumnezeu, că prin hotărâre comună atât a celor care sunt încă pe pământ, cât și a acelor mărturisitori care au plecat de curând la Domnul, s-a hotărât că, clericii odată biruiți de comuniunea eretică ar trebui să fie împiedicați să facă tainele, până când providența ne va vizita de sus.

Și cum am putea să-l eliberăm de canon, și acceptând una stabilim o lege mai presus de toate cele anterioare care o interzice și prin acest act contrar divinului și primului și originar starețului, care în general nu le permite să binecuvânteze nici măcar mesele comune , cu atât mai puțin să înfăptuiască tainele, și astfel să scandalizeze alți mărturisitori și să provoace discordie în rândul celor care insistă asupra acurateții?

Iar dacă unii au luat singuri o hotărâre, din cauza timpului limitat și a constrângerii celor care au cerut-o, să lase unii dintre preoți să plece în libertate după penitență, nu se poate să facem asta fără președinte, deoarece credem că motivul interzicerii este corect. Cum se va vedea diferența dintre cei care au trădat adevărul, și ceilalți, cei care au luptat cu curaj și cei care nu au preferat să sufere deloc pentru bine? Și unde este Hristos și unde este Beliar, lumina și întunericul, dacă totul este amestecat, și înainte de hotărârea sinodică, altă hotărâre, și înainte de pace, pace ¹⁴?

Așadar, dacă cei nou despărțiți vor să fie reprezentanți ai duhului și eclesiologiei Sfinților Părinți, așa cum s-au autoproclamat, să ne arate lucrările pocăinței lor! Dimpotrivă, sunt extrem de agresivi și certăreți față de cei care au fost foarte tulburați de persecuții și mult mai în vârstă decât ei în lupta anti-ecumenica, autentici ortodocși; îndrumat și chiar incitat de niște foști zeloți călugări athoniți. Să ne răspundă fără discernământ cei care le acceptă: au cerut ceva de la ei din ceea ce prevede Sfântul Părinte sau au închis ochii pentru că le convine astfel? Așadar, primul lor act de pocăință ar fi trebuit să fie încetarea temporară a preoției și așteptarea convocării unui Sinod, care să-i readucă fără impediment la slujba preoțească, din cauza originii eretice a hirotoniei lor și a participării lor îndelungate la erezia. Dar ei neagă că au vreun impediment sau cusur din cauza ereziei și hirotonirea lor este din toate punctele de vedere canonică și fără cusur! Dacă acest lucru este adevărat, atunci, în esență, nu există nicio erezie de unde s-au înlăturat; prin urmare, nu a existat nici un motiv pentru închidere și, în consecință, ceea ce au făcut ei nu este o închidere, ci o schismă! Există o mare diferență între aceste cuvinte!

Totuși, după Sfântul Teodor, nu poate exista întoarcere de la erezie fără condițiile anterioare, întrucât nu numai practica ortodoxă este anulată, ci și valoarea luptelor tuturor celor care au suferit atât de mulți ani pentru Ortodoxie, cât sunt ei, echivalat cu cei care au trăit confortabil și liniștit cu ereticii. Dacă se întorc eroi fără nicio consecință pentru viața lor anterioară (se minună Sfântul), atunci de ce a suferit el însuși nenumărate persecuții, întemnițări și bățai, când ar fi putut să-i urmeze și pe eretici și să se întoarcă nepedepsit la Ortodoxie? Cum s-ar putea deosebi el de un eretic, când ambii sunt tratați în mod egal? Trebuie să subliniem constant că Sfântul vorbește mereu despre ereticii nejudecați care nu au fost anatemizați!

Un alt punct la care trebuie să acordăm o atenție deosebită în cuvintele Sfântului este că integrarea celor care s-au ferit de erezie în Biserica Ortodoxă nu trebuie făcută de nimeni așa cum dorește, ci în baza hotărârilor anterioare ale Sinoadelor și opinia episcopilor. Din cele de mai sus reiese limpede ca și pe vremea Sfântului au fost unii care le-au acceptat cu lejeritate pe astfel de ziduri fara multe procedee! Sfântul Teodor a respins fără echivoc această poziție necanonică, declarând că nu va încălca regula și orice ar fi de făcut, se va face cu acordul Președintelui, în baza unor decizii anterioare. Deci dacă cei proaspăt zidiți insistă atât de mult pe lipsa de judecată a ecumeniștilor, apoi să respecte lipsa de judecată și în cazul lor, așteptând judecata episcopilor ortodocși, ca să se integreze în Biserica Ortodoxă canonic și nu pe ușa din spate...

Tainele ereticilor „nejudecati”.

Să examinăm, de asemenea, poziția Părinților și în special a Sfântului Teodor cu privire la tainele conduse de ereticii care au urmat o erezie condamnată, în timp ce ei înșiși erau încă nejudecați.

Sfântul Teodor a trăit într-o vreme în care situația nu se deosebea prea mult de a noastră, întrucât a avut de-a face nu numai cu ereticii iconoclaști, ci și cu mulți ortodocși călduți. Mulți ortodocși, chiar clerici, nu-și dăduseră seama de amploarea pericolului pe care îl presupunea acomodarea și economia fără discernământ cu ereticii; au mâncat împreună, s-au rugat împreună și, în general, se asociau cu ei de parcă ar fi fost ortodocși canonici! Poate că durata îndelungată a ereziei a jucat un rol în aceasta, care a calmat zelul inițial al

credincioșilor și a adus o oarecare plictisire în sensibilitățile lor ortodoxe (de exemplu, mulți așa-numiți ortodocși autentici ai Greciei). Sfântul Teodor, cu multă dragoste și răbdare, i-a sfătuit prin scrisori și verbal pe credincioși să se abțină de la împărțirea lor, subliniind pericolul spiritual în care se aflau de a se asocia cu ei. El a subliniat în principal credincioșilor să se abțină de la tainele ereticilor, prezentându-le nu ca mântuitoare de suflete, ci ca otrăvuri care conduc creștinul la osânda veșnică!

Împărțășania oferită de eretici, spunea el, „nu este pâine obișnuită, adică pâine”, ci „o poțiune”, adică otravă, care însă nu dăunează trupului, ci întunecă și pătează sufletul.” Prejudiciul este mai mare! El explică apoi motivul pentru care, în ciuda asemănării exterioare a ortodocșilor cu ereticii în ritualuri, înfățișarea exterioară tipică și generală, cele eretice sunt zadarnice și cele mai rele, distrugătoare pentru creștin. „Dacă rugăciunile liturghiei sunt ale ortodocșilor, ce contează dacă este făcută de eretici? Pentru că ei nu cred așa cum credea cel care i-a compus și nici nu cred în ceea ce înseamnă cuvintele. Pentru că toată Liturghia laudă credința că Hristos s-a făcut om adevărat, în timp ce ei o neagă, chiar dacă o spun, pentru că ei cred că El nu trebuie înfățișat.” Vedem limpede că Sfântul credea că motivul pentru care tainele ereticilor erau ineficiente nu era dacă cei care le săvârșiseră fuseseră sau nu judecați, ci dacă făptuitorii aveau aceeași credință ca și Biserica Ortodoxă! Și continuă să spună: „Deci nici aici nu crede ce spune, chiar dacă liturghia este ortodoxă, dar bolborosește prostește, sau mai bine zis jignește jucând liturghia, pentru că până și magicienii și încântătorii folosesc imnuri divine în ritualurile lor demonice.
17”

Credința corectă, așadar, este cauza principală a desăvârșirii unui Mister și nu formele exterioare, templele, veșmintele, typica etc., care au o importanță secundară. Dar cum pot avea ei aceeași credință ca Părinții și Biserica în Hristos, din moment ce au semnat în Consiliul Mondial al Bisericilor că , caută împreună cu ceilalți eretici să găsească Adevărul? Adică Hristos! Ei nu știu că Hristos nu este doar Adevărul, ci chiar Adevărul însuși? Prin urmare, ei nu au o credință comună cu Biserica!

Scriind și unui alt copil duhovnicesc de-al său, menționează următoarele: „Deci, dacă s-a întâmplat așa, să nu ne ferim să-i facem liturghii lui Dumnezeu, dar dacă nu s-a întâmplat nimic din toate acestea, ci s-a împărțășit cu erezia și nu s-a descurcat, să împărțășesc trupul și sângele Domnului, căci pâinea aceea era eretică și nu trupul lui Hristos, nu îndrăznesc să spun să se facă liturghie pentru

el (căci cele dumnezeiești nu sunt jocuri), pentru ca cel ce cere, căci această chestiune nu aude.¹⁸ ” Din păcate, astăzi nu găsiți mulți care îndrăznesc să spună lucrurile așa cum sunt, fără să se teamă să fie etichetați drept fanatici. Cum l-ar numi cei moderni proaspăt despărțiți pe Sfântul Teodor dacă el ar atribui tainelor ecumeniștilor nejudicați caracteristicile pe care le-a dat cândva iconoclaștilor nejudicați ai timpului său? Cu siguranță l-ar numi „sectar”, „vechiul calendarist” sau orice altceva pe care îi caracterizează și îi defăimează pe acei creștini autentici de astăzi, care au capacitatea de a înțelege eclesiologia ortodoxă și curajul de a o exprima.

Sfântul Teodor nu se oprește însă aici; limba lui de foc, ca o catapultă, lovește ca o bombă pe ipocriții superficiali și pe alți ipocriți ai timpului său care, nemulțumiți de propria lor mizerie, voiau să-i tragă pe alții împreună cu ei în gheena de foc: „Lăsați pe cei ce târăsc cu forța, în comuniune cei care nu vor, să știe că fac aceasta într-o manieră idolatrică; pentru că ei nu oferă Trupul lui Hristos care a fost jertfit de bunăvoie, ci dimpotrivă, trupul care are înfățișarea că este jertfit idolilor, care este jertfit fără voie în libații prietenești demonilor. Și cuvântul este adevărat, iar dovada este clară și nimeni nu ascultă.¹⁹ ” Este inutil să amintim nenumăratele exemple din scrisorile Sfântului cu privire la calitatea tainelor ereticilor nejudicați ai vremii sale, întrucât cele câteva indicative pe care le-am prezentat sunt suficiente pentru a evidenția realitatea și situația actuală.

Împărtășania din paharul eretic

Unii astăzi trec cu vederea aceste probleme, pretinzând indiferență. Totuși, pentru Sfânt, ele erau de o importanță vitală deoarece participarea la aceste taine atrage după sine moartea spirituală pentru creștinul credincios, întrucât primirea lor provoca contaminarea și asimilarea cu slujitorul eretic care le administra. „Căci ce comuniune”, ne spune Sfântul, „are lumină cu întunericul? Nici el nu trebuie socotit printre ortodocșii care nu comunică cu Ortodoxia, nici măcar la ultima oră. Acolo unde va fi găsit, acolo va fi judecat și, cu orice prevedere pe care a făcut-o pentru viața veșnică, cu aceea va fi numărat.²⁰ ” În cuvinte simple: Cel care comunizează din potirul „patriarhului” Bartolomeu devine ca el în

toate privințele, chiar dacă pretinde că crede ortodox! Dacă ești găsit la capăt comunicând cu el, vei fi numărat cu el... ne imaginăm unde!!!

Tocmai acest lucru este subliniat într-o altă scrisoare a Sfântului, care spune: „Așa cum pâinea dumnezeiască, împărtășită de ortodocși, face pe toți participanții un singur trup, tot așa și pâinea eretică îi face pe cei ce se împărtășesc cu ea un trup opus lui Hristos; și lasă-l pe bolborositor în zadar cu scuze ieftine pentru a se justifica.²¹ ” Așadar, comuniunea ereticilor are rezultate opuse celei a ortodocșilor, întrucât în loc să te unească cu trupul și sângele lui Hristos, te unește cu potrivnicul, Diavolul! Ce au, deci, de spus susținătorii validității tainelor ecumeniste? Cum este posibil ca misterele lor, „pline de har”, să conducă la rezultate opuse, chiar dacă sunt împărtășite de credincioșii devotați? Cum continuă ei, chiar și după secesiune, să mai aibă în hagiografie persoane care au murit în comuniune cu ecumeniști, precum Paisie ²², Porfirie ²³ etc.? De ce nu le-au urmat exemplul, deoarece participarea la tainele eretice nu a împiedicat sfințenia lor?

De asemenea, trebuie să subliniem că împărtășirea din mâinile celor proaspăt zidiți nu este deosebit de diferită de cea a ecumeniștilor, având aceleași consecințe spirituale, atâta timp cât aceștia refuză restaurarea canonică a preoției lor prin punerea mâinilor. Dacă ei nu sunt împăcați cu episcopii existenți ai ortodocșilor autentici (acesta este problema lor), atunci, așa cum am spus mai înainte, ei ar trebui să își înceteze activitățile preoțești până la convocarea unui Sinod, care va aborda restaurarea lor. Problema, însă, nu este doar aceasta, ci mai ales insistența lor că ei sunt în ordine eclesiologic, ceea ce indică lipsa pocăinței și neînțelegerea situației reale în care se află; un lucru nemaiauzit pentru cineva care tocmai s-a întors din erezie!

Indelebitatea preoției, hirotoniile clerului destituit și acceptarea ereticilor în Biserică

Această problemă a neștergerii sau nu a preoției nu există în sfera ortodoxă, întrucât nu a fost niciodată pusă ca o problemă teologică de rezolvat. Biserica Ortodoxă a crezut întotdeauna că clerul, mai mare sau inferior, care este supus

depoziției pentru delikte canonice referitoare la evlavie sau dreptate, este dezbrăcat de ea și plasat printre laici. Este complet lipsit de preoție! Teoria neștergerii preoției este de origine papală, intrând destul de târziu în sfera ortodoxă, inițial prin George Kedrenos. Acest fapt este incontestabil, întrucât este mărturisit de numeroase surse din literatura ecleziastică și de regulamentele și canoanele canonice ale Bisericii noastre.

Este adevărat, însă, că teoria indelebilității a găsit un teren fertil printre teologii ultimilor ani ²⁴, care s-au grăbit să o reproducă și să o răspândească; acest lucru, totuși, este explicat în contextul modificării ulterioare a eclesiologiei și teologiei ortodoxe de către teologia papală, în special în anii post-schismă ²⁵. Ignoranța pe acest subiect i-a făcut pe mulți să creadă că este o poziție ortodoxă și nu o doctrină papală importată, pe care au ridicat-o chiar la statutul de dogmă! Nicăieri în Sfintele Canoane nu întâlnim sintagma „preoțime de neșters”, ci doar despre îndepărtarea ei, adică îndepărtarea totală!

Din nefericire, această concepție greșită este susținută astăzi nu numai de teologii moderniști, ci și de mulți conservatori și mai ales de ziduri. Răposatul Părinte Maximos al Schitului Sfântului Vasilie de pe Muntele Athos, care este considerat un mentor de către unii noi tradiționaliști, a scris în mod explicit, reproducând această eroare papală: „...numai un Sinod Ecumenic prin act și hotărâre specifică a acestuia poate decide asupra „suspendarea” preoției de neșters de către o Biserică locală și să declare Tainele acesteia lipsite de harul divin. ²⁶” Cu toate acestea, Canoanele Bisericii noastre sunt clare când vorbesc despre esența depozițiilor: „Cel care a fost prins în furt public cu privire la ceea ce se numesc crimele principale, nu poate veni la preoție; dar dacă după aceasta cade într-o asemenea patimă, este dezbrăcat de preoție, după canonul douăzeci și cinci al Sfinților Apostoli.²⁷” De asemenea, Sinodul Quintisext afirmă în mod asemănător, respingând punctul de vedere eronat al părintelui Maximos: „Și dacă călcătorul decretelor este un cleric, poruncim să-i fie depozat de rangul clerical; dacă este laic, să fie excomunicat.²⁸” La fel, se afirmă și într-un alt Canon: „Cei găsiți vinovați de crime canonice și supuși unei depuneri complete și perpetue și retrogradați în locul mirenilor, dacă se pocăiesc de bunăvoie, respingând păcatul prin care au căzut din har, și se înstrăinează complet de ea, lasă-i să apară (pe atunci după părul lor tonsurat) ca un duhovnic. Dacă nu, alegând altfel arbitrar, precum mirenii, lăsați-i să-și crească părul (neapărând cu tonsura preoțească a acelor vremuri), preferând viața lumească celei cerești.²⁹”

Acest lucru devine mai clar în interpretarea acestui Canon: „Clericii destituiți complet și perpetuu pentru crime canonice, cum ar fi desfrânarea, furtul sau adulterul și îmbrăcându-se ca laici și stați alături de laici, sunt porunciți de acest Canon ca, dacă ei în mod voluntar, să se pocăiască și să se abțină complet de la păcatul pentru care au pierdut harul preoției, să se radă pe cap...³⁰”

Sfântul Nikifor Patriarhul Constantinopolului, întrebat despre această problemă, răspunde astfel: „Întrebarea XIII: Dacă un episcop, căzut într-o crimă, este destituit de un sinod, iar apoi hirotonește din nou un presbiter, iar acest presbiter, venind la o mănăstire, primește penitență de la același părinte ani de zile și apoi funcționează în preoție, dacă un astfel de preot este acceptat dacă este fără vină, întrebăm. Răspuns: Deoarece improprietatea este evidentă, nici nu ar fi trebuit să întrebăm despre o astfel de crimă; căci Domnul a zis: „Un pom rău nu poate aduce roade bune”; nu că a fi penite de propriul său superior sau chiar de un sfânt îl eliberează de la slujire; căci nici el nu este preot, nici eliberatorul nu este sfânt; căci dacă ar fi așa, toate preceptele canonice ar fi răsturnate și ar dispărea. ³¹”

Să observăm că susținătorii acestei doctrine occidentale cred că odată cu depunerea depusul nu este lipsit și depus de preoție, ci există o „suspendare”³² a acesteia, adică într-un fel o dezactivare!!! Preoția în sine rămâne intactă și neafectată de depunere, indiferent de câte ori depusul este depus, indiferent de gravitatea motivului de depunere! Într-adevăr, rezultatul depunerii nu depinde de amploarea sau tipul păcatului comis, ci de actul depunerii în sine. Sfântul Fotie cel Mare, referindu-se la un preot care și-a căsătorit copii împotriva voinței părinților lor, în cea de-a 83-a scrisoare, spune: „Din acest motiv, nu este supus depunerii, dar pentru un anumit timp va fi suspendat din slujirea preoțească și, în alte lucruri, el va îndura suferința, postul și rugăciunile...³³” Distincția dintre depunerea și suspendarea preoției este evidentă; depunerea este o pedeapsă severă, în timp ce suspendarea este o încetare mai ușoară și pe termen mai scurt. Este de neconceput cum unii nu pot înțelege că acestea sunt chestiuni diferite și, astfel, sunt conduși într-o astfel de bâlbâială, derutând ceea ce nu poate fi confuz! Suspendarea este una, depunerea alta!

În Enciclopedia Religioasă și Etică, la intrarea „depoziție”, se menționează următoarele: „Depunerea este cea mai severă dintre pedepsele care afectează

exclusiv clerul. Prin această pedeapsă, un duhovnic își pierde statutul clerical și revine la starea anterioară înainte de a intra în cler. Dacă a aparținut clerului secular, se întoarce la laici; dacă aparținea clericului monahal, revine la starea de simplu călugăr. Depoziția îl dezlipește definitiv pe individ pedepsit de toate puterile asociate cu gradul clerical pe care îl deținea. Această dezbracare este atât de completă încât duhovnicul depus devine parte a laicilor. Consecința depunerii este că cel care o suferă se întoarce într-o stare în care nimic nu-l deosebește de laici.³⁴”

Termenul „caracter de neșters” este cu totul necunoscut Părinților Bisericii noastre; în schimb, ei au folosit termeni precum „pecete indestructibilă”, „mistic” sau „de nedesfăcut etc.³⁶”, dar numai referitor la Botezul divin și nu la preoție ³⁷.

De asemenea, trebuie să remarcăm că interzicerea re-ordonărilor, precum și a căsătoriei după depunere, nu implică în niciun fel caracterul de neșters al preoției, care, așa cum am văzut mai sus, este complet desprinsă de cei depuși. Este caracteristic că atunci când un duhovnic este destituit pentru o anumită infracțiune, i se aplică numai pedeapsa depunerii și nu excomunicarea, care este folosită pentru laici. Totuși, dacă duhovnicul depus, acum laic, cade din nou într-o abatere gravă, el este pedepsit cu o pedeapsă potrivită numai pentru laici, adică excomunicarea! Așadar, este tratat de instanță ca un mirean și nu ca un duhovnic cu preoția „suspendată”! Mai mult, este îngropat ca mirean!

În același duh, au fost mutate și dispozițiile impuse unui duhovnic căzut într-o infracțiune pentru a fi mai întâi destituit de către instanțele ecleziastice pentru ca preoția să-i fie luată, iar apoi să fie predată instanțelor civile pentru pedeapsa ulterioară. Scopul acesteia era evitarea profanării preoției, pe care duhovnicul condamnat o va suporta din cauza umilințelor și a altor pedepse pe care le-ar fi suferit în timpul închisorii.

În „Legea bisericească” a profesorilor Spyridon Troianos și George Poulis, sunt consemnate următoarele puncte importante: „Pierderea statutului clerical este independentă, cel puțin direct, de voința purtătorului, deoarece demisia de la preoție nu este permisă (cf. 7.1.3.c). Abia în urma procesului penal (ecleziastic) cu aplicarea definitivă a pedepsei depunerii, duhovnicul își pierde (protopopiatul) și se întoarce la ordinul de care a aparținut înainte de hirotonire, fie cel al mirenilor, fie al călugărilor. Aceasta rezultă din practica consecventă urmată de-a lungul secolelor de Biserica Răsăriteană, în ciuda faptului că și aici

a fost susținută uneori caracterul de neșters al preoției. Conform acestei doctrine, care este acceptată de Biserica Apuseană, duhovnicul nu pierde niciodată harul dumnezeiesc dobândit prin hirotonire; prin urmare, actele pe care le face după depunerea sa sunt într-adevăr necanonice și ilegale, dar încă valabile. ”

Este vădit clar ceea ce tocmai s-a menționat! Preoția se pierde doar prin depunere, rezultând întoarcerea celui depus la ordinul său anterior, fie cel al laicilor, fie al călugărilor. Natura de neșters sau ineradicabilă a preoției este o doctrină occidentală, pe care se bazează literalmente teoria noului îngrădit și valabilitatea tainelor săvârșite în afara Bisericii Ortodoxe de ereticii nejudecați.

„Pe tărâmul Ortodoxiei (cei doi profesori continuă), unde, așa cum am spus mai sus, doctrina caracterului de neșters a preoției nu a prevalat, actele depusului sunt considerate cu totul nevalide cu toate consecințele aferente atât din partea ecleziastică și legislația civilă (de exemplu, articolul 175 § 2 din Codul penal). Aceste consecințe încetează (nu se anulează retroactiv) odată cu acordarea grațierii persoanei condamnate la depunere conform art. 155 din Legea 5383/32 (vezi 11.2.7). Dacă decizia de grațiere include remiterea pedepsei, depusul își recapătă automat statutul clerical pe care l-a pierdut odată cu depunerea. Este de la sine înțeles că această revenire la ordinea clericală este rezultatul harului și nu aplicarea doctrinei naturii de neșters – așa cum susțin unii. ”

Acest paragraf aruncă o lumină amplă și demontează prostiile pe care le spun mulți semi-educați, că recunoașterea tainelor ereticilor se datorează caracterului lor de neșters și nu economiei aplicate de Biserică pentru a le readuce în rândurile ei. Biserica are autoritatea deplină de a înlătura și restaura Harul Divin ori de câte ori consideră că este potrivit pentru beneficiul întregului. Domnul a lăsat instrucțiuni clare Sfinților Apostoli și urmașilor lor pentru guvernarea Bisericii cu puterea autorității. „Amin, vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer. ” Vai dacă Harul Divin ar fi jucăria oricărui eretic și hulitor, prinși sub legalisme de tip papal, așteptând ca aceiași infractori să se pocăiască, ca să poată convoca un Sinod pentru a se condamna!

A fi în afara Bisericii și a pierde Harul nu necesită multe formalități, este suficient să exprimi o erezie și să persistezi în ea. Orice altceva se întâmplă automat!!! Pentru un duhovnic, lucrurile stau mai rău, pentru că nu numai că este rupt personal de Harul dat de Domnul, care este hulit, dar își lipsește și

turma de o astfel de umbrire din cauza stării sale de căzut. Exemplul becului este foarte apt să ilustreze condiția unui eretic nejudecat care îndrăznește să înfăptuiască Tainele Divine în timp ce nu se pocăiește. Acest bec, atunci când nu primește curent electric, rămâne stins, indiferent dacă existența lui ca bec este intactă. În mod asemănător, duhovnicul nejudecat care, cu proasta mărturisire de Credință, a părăsit Biserica, își menține forma, dar inactiv și inert, întrucât fără conviețuirea Harului, este considerat nimic. Tainele pe care le săvârșește nu sunt valabile, dar sunt potențial acceptabile de Biserică, cu condiția să se întoarcă la ea. O abordare similară este adoptată de Biserică în ceea ce privește botezul săvârșit în afara acesteia. Pseudobotezul, chiar dacă împlinește forma ortodoxă, este considerat complet inexistent, dar primește substanță prin economie doar în limitele Bisericii. Comutatorul în acest caz care deconectează și reconectează becul este mărturisirea corectă de Credință, care te duce în și afară din Biserică și apoi Hotărârea Sinodală care confirmă formal evenimentul.

După cum am spus, Biserica are autoritate asupra Tainelor și acționează în orice situație în consecință, luând în considerare întotdeauna interesul său în cadrul economiei. În această perspectivă, a acceptat adesea tainele ereticilor care fuseseră mult timp condamnați și destituiți, fără a lua în considerare dacă au fost judecați sau nejudecați, sau dacă tainele lor erau inexistente sau valabile, invalide sau valabile. Scopul său principal a fost unul, de a-i aduce înapoi în Biserică; restul sunt vindecabile.

Un exemplu izbitor este Sinodul al VI-lea Ecumenic, care în Canonul al 95-lea acceptă ereticii anatematizați și destituiți din vechime (arieni, macedoneni, novați, quartodecimani, apolinarii etc.) numai prin supunerea libellilor și ungerea cu sfântul Mir. Nici o re-hirotonie sau repetare a unui alt mister (taină)! Este o doctrină în Biserica Ortodoxă că numai în limitele ei pot fi săvârșite Taine valabile în toate privințele; cele efectuate în afara ei sunt complet invalide și trebuie respinse, totuși unele dintre ele urmează să fie acomodate în mod economic ocazional. ***Odată ce un duhovnic părăsește Biserica, Harul încetează să-l umbrească, nu numai personal, ci de asemenea, Tainele sale, chiar dacă Biserica nu a procedat imediat la înlăturarea directă a preoției sale prin depunere.***

Desigur, acest lucru nu poate fi înțeles de obiectorii, care prezintă constant următorul argument: Dacă ei spun că hirotoniile și, în consecință, celelalte taine ale celor din afara bisericii sunt nevalide, atunci de ce procedează Biserica la

depunerea nu numai a celor din afara bisericii. Cine hirotonească dar și a celor care sunt hirotoniți, sau în timpul reintegrării lor nu îi hirotonește? Raspunsul este simplu!

Pe baza principiului că cel mai mare îl cuprinde pe cel mic, se susține în mod corect că plecarea voluntară din Biserică (mai ales în cazurile în care a fost impusă excomunicarea) **are ca rezultat pierderea statutului clerical pe care l-ar fi putut avea fostul membru al Bisericii**. Orice soluție contrară ar fi complet irațională. Cu toate acestea, de dragul ordinii ecleziastice, ar fi prudent ca Biserica să procedeze la derogarea membrului care pleacă, astfel încât, în cazul ridicării excomunicării sau al unei posibile reveniri a fostului membru ortodox, acesta să nu se facă automat, redobândirea statutului lor clerical ⁵⁰. Acest lucru este explicat în continuare după cum urmează:

Aplicarea economiei în acest context se referă atât la punctul de recunoaștere a unor astfel de hirotoniri în general, deoarece acestea ar trebui să fie considerate de Biserică ca niciodată nu au avut loc, cât și la punctul de posibilă nerepetare a hirotonieii sub economie, în cazul unei probleme, apar cu privire la folosirea celor hirotoniți neregulat ca cler după ce iertarea a fost acordată. În acest caz, economia nu putea fi acordată de episcopul local, ci mai degrabă de Sinod sau de instanța bisericească competentă, care singur are dreptul să ridice sau să modifice pedeapsa. Același lucru este valabil și pentru nerepetarea hirotonieii unui duhovnic hirotonit de un episcop depus, indiferent de ridicarea sau modificarea pedepsei episcopului depus. **Prin urmare, Biserica poate folosi oikonomia(economía), analogă nereordonării unui episcop depus, care este iertat de aceasta, și poate alege să nu reordoneze pe cei hirotoniți de episcopul depus**. În consecință, eventualul refuz de a aplica **economia ar avea ca rezultat dinamic reordonarea unui duhovnic hirotonit de un episcop depus**, întrucât, în opinia noastră, conceptul caracterului indelebil al preoției (character indelebilis) nu poate fi discutat, **întrucât Biserica noastră nu acceptă o astfel de doctrină** și nici nu a dezvoltat vreo doctrină, teorie înrudită în teologia sa ⁵¹.

Astfel, nu validitatea sacramentelor (tainelor) obligă Biserica să le manipuleze în acest fel, ci mai degrabă **ordinea ecleziastică** care dictează această practică și posibilitatea utilizării **economiei**. Este important de remarcat faptul că, prin derogarea celor hirotoniti de persoane destituite, Biserica informează comunitatea mai largă despre starea sa, pentru ca alții să fie avertizați împotriva lor ⁵². Altfel, se puteau muta discret printre turma, necunoscută de mulți, ca aventurieri sau, dacă ar fi eretici, răspândind învățăturile lor false și corupând

credincioșii. Prin urmare, publicitatea falșilor păstorii este de maximă importanță! Prin urmare, caterisirea celor din afara Bisericii este necesară, deși nu esențială în ceea ce privește Succesiunea Apostolică și valabilitatea tainelor lor. Tainele săvârșite de eretici sau clerul depus sunt considerate invalide, iar eventuala lor acceptare semnifică nu recunoașterea validității lor intrinseci, ci mai degrabă din motive de economie datorate readmiterii celor care le săvârșesc în trupul Bisericii Ortodoxe. Din acest motiv, în cazurile în care Biserica considera că este mai potrivit să aplice exactitatea, aceleași hirotoniri ar fi săvârșite din nou, fără ca aceasta să fie considerată re-hirotonie ⁵³.

Prin urmare, *contradicția* în care se încadrează susținătorii hirotoniei de neșters este destul de evidentă. Pe de o parte, ei susțin că hirotoniile săvârșite de persoanele destituite sunt valabile și sunt acceptate fără re-ordonare, în timp ce, pe de altă parte, ei spun că caterisirea nu constituie o înlăturare a preoției, ci doar o suspendare a harului ei! Dacă, prin urmare, există o suspendare a harului la caterisirea individului hirotonitor, atunci cum a fost transmisă preoția celor hirotoniți atunci când harul a fost împiedicat și de ce susțin ei valabilitatea? În consecință, rezultatul unei astfel de hirotoniri este complet inexistent, deoarece Harul Divin este cel care înfăptuiește preoția și, prin urmare, individul hirotonitor nu a transmis nimic! Fie că preoția este înlăturată în timpul caterisirii sau că există o suspendare a harului, rezultatul este exact același în ceea ce privește calitatea hirotoniei care are loc, indiferent dacă persoana care face hirotonirea deține preoția, dar este inactivă ⁵⁴. Astfel, preoția și Succesiunea Apostolică, chiar dacă le acceptăm teoria, se opresc la prima generație a destituiților și nu se transmit mai departe. Cum, deci, susțin ei hirotoniri valabile nu doar pentru cei hirotoniți inițial de indivizi depuși sau eretici, ci și pentru succesorii lor multe secole mai târziu? Pentru că așa spun ei când susțin că acceptarea acestor hirotoniri nu a fost făcută de economie, ci din cauza transmiterii efective a harului datorită existenței preoției!

Unul dintre principalii „teoreticieni” ai acestor opinii a fost regretatul Aristotel Delimbasis, care ne lasă cu adevărat fără cuvinte cu *contradicțiile* sale. De-a lungul cărții sale „Pascha Kyriou”, el încearcă să ne convingă de validitatea tainelor săvârșite atât de depuși, cât și de nedepuși, de eretici și schismatici, și de tot felul de indivizi „nejudecați”! „Tainele sunt considerate inexistente și invalide atunci când preotul care le săvârșește a suferit marea anatemă, care nu este altceva decât despărțirea de Dumnezeu și de întreaga Biserică universală. Această mare anatemă a fost, de exemplu, suferită de ereziarhul Nestorie, pe

care Sinodul al treilea la condamnat definitiv din rangul episcopal și fiecare adunare clericală. Așadar, în timp ce alți indivizi depuși care sunt „relegați la locul mirenilor,” adică rugăciunea împreună cu credincioșii, va "fi viața laicilor", cei pedepsiți cu marea anatema sunt socotiți ca laici în *afara Bisericii*. Adică primii sunt așezați în locul laicilor ca clerul depus, în timp ce cei din urmă *să devină laici*⁵⁵. Din păcate, nu putem înțelege rațiunea lui și eclesiologia pe care se întemeiază, În timp ce el menționează în cele din urmă existența unor taine nevalide printre ereticii condamnați, el atribuie acest lucru doar impunerii mării anateme și nu caterisirea impusă acestora! Consiliu distinge chiar statutul în care sunt plasați, el spune că rezultatul caterisirii este una, iar cel al anatemei mari, întrucât cel dintâi îi atribuie la locul laicilor; statutul clerical), în timp ce aceștia din urmă ca simpli laici Consecința celui de-al doilea caz, spune el, se datorează faptului că se află în afara Bisericii. Am putea comenta pe larg absurditățile de mai sus, dar ne vom concentra pe ceea ce considerăm principalul lucru care îi face pe eretici condamnați, spune el, este anatema care i-a scos din Biserică, însă, știm din Sfânta Învățătură Patristică a Bisericii noastre că se părăsește Biserica acceptând învățăturile eretice, mai ales pe cele definite ca; astfel și refuzând să le respingă atunci când sunt avertizați. Anatema este formalizarea și finalitatea (adică capătul „străzii cu două sensuri”) a plecării din Biserică a ereticului nepocăit, și nu cauza! Sfântul Grigorie Palama este foarte clar când se referă la patriarhul nejudecat al Constantinopolului Ioan Kalekas, spunând: „Căci toată Biserica lui Hristos este din adevăr, iar cei care nu sunt din adevăr nu sunt absolut din Biserica lui Hristos”⁵⁶. În traducere: „Căci cei care aparțin Bisericii lui Hristos sunt urmași ai adevărului, iar cei care nu aparțin adevărului nu aparțin nici Bisericii lui Hristos”. Nu există două ieșiri din Biserica lui Hristos, una prin anatema și cealaltă prin pierderea mărturisirii corecte, adică a adevărului. Acestea sunt sofisme care le susțin eroarea și eclesiologia neortodoxă! Domnul ne-a spus că Biserica este formată chiar din doi sau trei oameni. Dacă în istoria Bisericii există acest caz în care se micșorează atât de mult pentru a ajunge la acest număr minim, atunci ce anatema sau ce Sinod este acesta care îi alungă definitiv pe cei rămași în afara lui? Căci aici Domnul, nu cred, folosește termenul „potențial” pentru cei din afara Bisericii...! Este așadar clar că pierderea mărturisirii corecte scoate pe cineva din Biserică, și nu unele formalități, necesare deși din alte motive!!!

Concluzia din toate acestea, cred eu, este că susținătorii ⁵⁷ acestor credințe neortodoxe și străine acceptă valabilitatea tuturor hirotoniilor, fie că provin de la

cei care au fost destituiți sau dintre cei *considerați eretici*; chiar dacă nu îndrăznesc să recunoască deschis!

Un alt susținător al validității tainelor săvârșite de cei care au fost destituiți spune următoarele: „Pedeapsa depunere este legată de întrebarea dacă preoția este de neșters sau nu. Mulți canoniști cred că preoția nu are un caracter de neșters și, în consecință, depunerea înlătură chiar și darul (harul) preoției. Alții acceptă că, întrucât harul preoției este dat de Dumnezeu, nimeni nu îl poate înlătura și, prin urmare, este de neșters.⁵⁸” Este de neconceput cum o asemenea prostie poate sta drept argumente serioase și poate fi crezută chiar și de distinși profesori universitari! Trebuie să știm că Tainele (Sacramentele) lui Dumnezeu de pe pământ sunt gestionate de Biserică, iar aceasta decide asupra valabilității sau invalidității lor și cine le va primi sau nu. Aceasta este autoritatea dată Sfinților Apostoli pe pământ. Așadar, numai Biserica are capacitatea de a alege în funcție de situație, de a gestiona sau de a menține strictețea asupra tainelor săvârșite de eretici sau de clerul depus. Oamenii decid asta! Ne întrebăm, dacă un om nu poate înlătura harul preoției pentru că a fost dat de Dumnezeu, cum îl poate suspenda? Care este marea diferență? Poziția Părinților este clară și în această chestiune; să ascultăm ce spune Sfântul Nicodim în nota sa despre Canonul al 35-lea Apostolic, despre cei care au fost hirotoniți în afara parohiei lor și au fost destituiți pentru aceasta: „S-ar putea întreba dacă clerul hirotonit de un episcop extrateritorial, fără părerea parohiei, episcopului, și destituit, pot fi reintroduși la rangul clerical din care au fost îndepărtați, sau nu? Se pare că pot, după cum *spun unii, pentru că nu au fost izgoniți din cler pentru propriul păcat, ci din* cauza celui care i-a hirotonit în afara parohiei, mai ales dacă nu știau că cel care i-a hirotonit a făcut acest lucru împotriva opinia episcopului local. Întrucât ei pot fi reintroduși la rangul clerical, ar putea fi printr-o a doua hirotonire de către episcopul local, așa cum a fost depus, sau numai prin consimțământul și aprobarea acestuia? Poate numai prin consimțământul lui: asta pentru că este interzis să se facă a doua hirotonie, după Canoane; de asemenea, pentru că, fiindcă cineva ia cu forța o femeie și fără acordul episcopului și al părinților ei, un preot îi căsătorește pe ei, dacă după aceea episcopul și părinții femeii consimt la căsătorie, nu este nevoie de o a doua ceremonie de căsătorie (deci, Sfântul Vasilie cel Mare în Canonul 22 dorește consimțământul părinților pentru a valida o astfel de căsătorie forțată): *în mod similar, hirotonirea de către episcopul extrateritorial, dacă episcopul local consimte, are valabilitatea și puterea ca și cum ar fi propria sa hirotonire.* . . Căci, așa cum cauza depunerii lor a provenit din lipsa de consimțământ a

episcopului locului, *tot așa și valabilitatea hirotoniei lor vine din voința și părerea aceluiași episcop.* 59”

Biserica, bineînțeles, aplică cele menționate mai sus de Sfântul nu numai hirotonirilor necanonice ale episcopilor extrateritoriali, ci și celor ale ereticilor care rupseseră succesiunea de secole! Deci, să nu ni se pară ciudat, din tot ce am menționat, că modul în care funcționează Biserica, pentru că, așa cum am spus, scopul ei este protejarea și unitatea turmei și nu pedeapsa și dezbinarea.

Acestea, în rezumat, sunt pozițiile noastre față de problema actuală care preocupă și desparte foarte mult turma ortodoxă, care s-a despărțit de comuniunea ereziei și se gândește la ce să facă! Sperăm să fi contribuit oarecum la rezolvarea acestei probleme, cerând în același timp înțelegerea cititorilor pentru eventualele greșeli.

Indeex

1 Constantinos Rallis, „Dreptul penal al Bisericii Ortodoxe”, 1907, p. 20, nota de subsol 81. și „Anastasios Christofilopoulos”, Legea Ecleziastică Greacă, p. 152, 1965.

2 Tit 3:10. „Respingeți o persoană care dezbină după o primă și a doua îndemnare, știind că o astfel de persoană este deformată și păcătoasă; se condamnă pe sine.”

3 Panagiotis Panagiotakos, „Preoția și consecințele sale nomocanonice”, 1951, p. 35. „De exemplu, diferența dintre hirotoniile nevalide și cele necanonice este enormă. Primele sunt acte săvârșite în afara Bisericii, în timp ce cele din urmă sunt cele săvârșite în interiorul Bisericii și numai cu încălcarea ordinii și exactității canonice (încălcarea legii bisericesti de către fapte ilegale etc.)”

4 „Despre Procesiunea Duhului Sfânt, Discurs II, 36, p. 251. „... dacă ar fi să definim ceea ce a fost teologizat de sfinți într-o manieră nedefinită, aceasta ar fi ușor construită de oricine ar dori; dar îndată, dacă nu se pocăiește, va fi supus anatemei „căci dacă cineva”, se spune, „proclamă o Evanghelie contrară celei vestite de noi, să fie blestemat”.

5 „Către Akindynos, Scrisoarea III, 9, p. 601. „Dar cel care afirmă că numai esența este necreată, în timp ce puterea, voința și energia care emană din ea sunt create, împarte divinitatea unică în creat și necreat, împărțind astfel el însuși și fiind rupt de harul divin și despărțit cu totul de evlavioși, nu mai puțin decât Arie, Eunomie și Macedonie, dacă nu chiar mai mult.

6 „Discurs antireetic I, 56, p. 137. „Căci, chiar dacă îi înșală pe unii și îi duc în rătăcire, cei pe care îi duc sunt izgoniți din Sfânta Biserică, în timp ce ea rămâne nu mai puțin sigură și neclintită, ferm întemeiată pe temelii. pe care se sprijină adevărul Căci toți cei care aparțin Bisericii lui Hristos sunt ai adevărului, iar cei care nu sunt ai adevărului nu sunt în mod absolut ai Bisericii lui Hristos”.

7 „Discurs antireetic I, 53, p. 131. „... Și într-adevăr, nu cei care își cer scuze prealabile, ci cei care trec ulterior lucrurile sunt muștrați în mod deschis acolo...”

8 „Theodor Studitul, Scrisoarea 40, Către Naucratius, copilul meu, p. 168”. „Un astfel de preot este acum rar de găsit, unul care nu se amestecă și nu se asociază cu ereticii”.

9 „Scrisoarea 101, Către Petru din Niceea, p. 418. „Acesta este sfatul nostru cu privire la întrebarea domnului stareț, ca până la vremea sfinților apostoli, toți să fie eliberați de pocăință și să participe la sfintele taine; totuși, preoții nu trebuie să-și exercite funcțiile preoțești până la sosirea unui sinod ortodox, unde se vor rezolva toate problemele și toată bucuria. Între timp, toți ar trebui să acționeze ca monahi de rând, fie că sunt hirotoniți sau nu, binecuvântând și fiind binecuvântați, rugându-se și primind rugăciuni. .”

10 „Scrisoarea 152, Către Teodor Călugărul, p. 510. „În rezumat, orice preot sau diacon care se găsește a fi de acord sau în comuniune cu ereticii ar trebui să fie complet interzis de la îndeplinirea oricăror rituri sacre și, de asemenea, de la împărtășire. După desăvârșirea pocăinței lor, ei se pot împărtăși cu sfintele taine, dar nu trebuie să facă slujbe liturgice până la convocarea unui sobor ortodox. Ei pot binecuvânta sau se pot ruga ca un călugăr de rând, dar nu ca unul hirotonit, și aceasta numai după desăvârșindu-și penitența nu intră în bisericile ținute de eretici și nicio biserică care a găzduit rituri eretice nu ar trebui să fie folosită pentru slujbe ortodoxe până când nu a fost restaurată de un episcop ortodox”.

11 „Scrisoarea 11, p. 253. „Dacă, după tine, după ce s-au tăgăduit sau m-au împărtășit cu luptătorii lui Hristos, astfel de oameni trebuie să fie primiți imediat și fără pocăință, de ce mă pun în pericol în fiecare zi în zadar și de ce nu defect în fața adversarilor, doar pentru a fi acceptat din nou fără pocăință de către ortodocși prin pocăință?

12 „Către Methodios Călugărul, p. 649. „Întrebarea 7. - Referitor la călugării și clericii care au semnat și s-au împărtășit în aceeași erezie: cum să fie primiți? Fără penitență sau cu pocăință, dacă mărturisesc că nu vor mai să acționăm în preoție. Și este permis să impunem penitența unor astfel de oameni. Este clar că ar trebui să se facă penitențele potrivite? să nu arătăm roadele pocăinței și noi ar trebui să impunem penitență în caz contrar...”

13 „Isaia 5:12. „Ei au harpe și lire la ospăturile lor, tamburine, flaut și vin, dar nu au nicio atenție față de faptele Domnului, nici un respect pentru lucrarea mâinilor Lui.”

14 „Eutimie din Sardes, Scrisoarea 211, p. 640. „Cu privire la preotul despre care m-ai instruit să raportez într-un fel și într-un fel și dacă a fost eliberat din robia barbarilor, înțelegem fiecare detaliu din propria lui mărturie. Dar omul nici nu vrea, nici nu rabdă să fie guvernat de stăpânirea noastră. Căci știi, cinstite de Dumnezeu, că prin hotărârea comună a mărturisitorilor încă în viață și a celor plecați de curând la Domnul, s-a hotărât ca preoții care au odată căzut în comuniune eretică li se interzice săvârșirea ritualurilor sacre, până la momentul supravegherii episcopale prevăzute de sus. Și cum am putea desființa regula și, prin acceptarea uneia, să desființăm legea pentru toți cei interziși anterior, acționând contrar conducătorului nostru divin și primordial, care însuși nu tolerează ca astfel de oameni să binecuvânteze pur și simplu mesele comune; darămite să le permită să îndeplinească îndatoririle preoțești, scandalizându-i astfel pe ceilalți mărturisitori și semănând discordie printre cei care susțin strictetea? Chiar dacă unii s-au grăbit poate în propriul discernământ, din cauza urgenței vremii și a constrângerii căutătorilor, să elibereze anumiți preoți după penitență, acest lucru nu ne putem în niciun caz să facem fără președinte, așa cum este și pentru a se considera că motivul restrângerii lor este drept. Căci unde ar fi distincția dintre cei care au trădat adevărul și cei care nu l-au făcut; cei care s-au luptat cu curaj și cei care nu au ales să sufere pentru bine? Și unde ar fi Hristos și Belial, lumină și întuneric, dacă amestecăm totul împreună și înaintea judecării sinodului, judecata, și înaintea păcii, pacea?

15 „Scrisoarea 24, Către Ignatie, copilul meu, p. 286. „Împărtășirea de la eretici nu este pâine obișnuită, ci otravă, care nu dăunează trupului, ci întunecă și întunecă sufletul...”

16 „Scrisoarea 24, Către Ignatie, copilul meu „Chiar dacă rugăciunile liturghiei sunt (scrise) de ortodocși, împlinesc ei ceva? Căci nu cred ca cel care le-a săvârșit. Nici nu cred ca cuvintele”. ei înșiși semnifică, întrucât întregul mister gloriifică că Hristos s-a făcut om cu adevărat, chiar dacă o spun, pentru că credința lor nu îl reprezintă.

17 „Scrisoarea 24, Către Ignatie, copilul meu. „Nici el nu crede aici precum spune el; chiar dacă liturghia este ortodoxă; dar un asemenea vorbește în zadar; mai degrabă își bate joc de liturghie, jucându-se cu ea; chiar și vrăjitori și vrăjitori. folosește cântece divine în descântecele lor”.

18 „Scrisoarea 197, Către Dorotheos, copilul meu, p. 608. „De aceea, dacă s-a întâmplat astfel, nu trebuie refuzat să facă liturghii pentru el lui Dumnezeu. erezie și nu s-a împărtășit cu trupul și sângele Domnului, căci pâinea aceea este eretică și nu trupul lui Hristos (nu este de îndrăznit să ținem o slujbă pentru el; .”

19 „Scrisoarea 136, Către Teodor Generalul, p. 482. „Aceia care atrag în grabă pe cei nedoritori în comuniunea lor să știe că acționează într-o manieră păgână; ei nu oferă trupul lui Hristos de bunăvoie, ci mai degrabă ceva care seamănă cu hrana. jertfii idolilor, după nevoia celui care este jertfit în jertfele lor făcute demonilor împotriva lor”.

20 „Scrisoarea 136, Către Teodor Generalul. „Căci nu este părtășie între lumină și întuneric; nici nu va fi numărat printre ortodocși, care nu se comunică cu Ortodoxia, nici măcar la ceasul din urmă. Unde va fi găsit, acolo va să fie judecat și cu orice provizie a luat pentru viața veșnică, cu asta va fi socotit.”

21 „Către Niketas Starețul, Scrisoarea 154, p. 517. „Așa cum pâinea dumnezeiască, împărtășită de ortodocși, face pe toți cei ce se împărtășesc cu ea un singur trup, tot așa face și pâinea eretică, făcându-i pe cei ce se împărtășesc din ea. Împărtășiți-vă unii cu alții, prezentați un singur trup împotriva lui Hristos, iar vorbitorul gol vorbește în zadar”.

22 „Este caracteristic modul în care cei care s-au despărțit de comemoratori sunt fervenți „închinători” ai lui Paisios, Porphyrios și ai altor „sfînți” care au apărut recent, pe care Patriarhia Ecumenica a început să-i canonizeze în ultimii ani, evident în scopuri de autoservire. Este surprinzător faptul că noii schismatici nu urmează exemplul „sfînților” lor, care au rămas copii credincioși ai „bisericii” lor până la sfârșit. „patriarh”, presupus pentru a preveni ruperea unității bisericii Mai exact, Bătrânul Paisios a mers atât de departe încât să lovească fizic pelerinii care urmau Vechiul Calendar Și mai nedumerit este însă faptul că foștii noștri zeloți, care au venit în comuniune și unire bisericească cu cei nou schismatici, tolerează comemorarea în templele chiliilor lor a numelor acestor „sfînți” fabricați în mod viclean!”

23 „Noii athoniți sunt conștienți de adevăratele poziții eclesiologice ale Sfinților Părinți ai Bisericii noastre, dar sunt indiferenți, mulțumiți de prosperitatea prezentă. De aceea se ocupă doar de „viziuni” și „minuni”, precum cele ale „sfînților” amintiți mai sus, iar cu acestea, hrănesc mulțimea care îi urmează orbește, pentru că știu că aceasta este mâncarea pe care o preferă!”

24 Vezi P. Trembelas, Dogmatics, voi. III, p. 28-29

25 „Panteleimon Rodopoulos, Rezumatul dreptului canonic, p. 125: „Indelebitatea preoției. Potrivit acestei teorii, hirotonirea nu se șterge, iar dacă preotul depus este repus, hirotonirea nu se repetă. Biserica Ortodoxă nu s-a pronunțat oficial în această chestiune. Biserica romano-catolică a stabilit această doctrină prin Conciliul de la Trent (1545-1563). Unii teologi ortodocși, influențați de învățătura romano-catolică, au acceptat această teorie. Cu toate acestea, practica de lungă durată a Bisericii și învățătura ei despre har respinge teoria de neșters a preoției. Clerul depus revine la gradul de laici sau de călugări”.

26 „Apostazie și Diviune, 1981, p. 74, cf. de asemenea p. 47”.

27 „Sfântul Ioan cel Iute, Canonul 28. Cărmă sacră, p. 575”.

28 „Conciliul al șaselea ecumenic, Canonul 81. Cărmă sacră, p. 291”.

29 „Conciliul al șaselea ecumenic, Canonul 22. Cărmă sacră, p. 237”.

30 „Al șaselea Sinod Ecumenic, Cărma Sacră”.

31 „Cărmă sacră, ediția Asteros, p. 738”.

32 „Cf. Apostazie și schismă, p. 47”.

33 „I. Valletta, Scrisorile lui M. Photius, p. 412”.

34 „Enciclopedia religioasă și etică, vol. 7, pp. 151-152”.

35 **K. Rallis, Manual de drept ecleziastic, p. 105**

36 „Părerile celor care acceptă că deja în vremurile străvechi ale bisericii cei deposezați au rămas potențial cler, cu caracterul de neșters conferit prin hirotonire, nu este deloc dovedită de pasajele pe care le invocă”.

37 K. Rallis, Manual de drept ecleziastic, p. 2336

Mulți susținători ai acestor doctrine deosebite citează frecvent un anumit comentariu al Sfântului Nikodemos în nota de subsol la Canonul 28 Apostolic. Acolo, după ce am prezentat mai întâi diversele păreri ale unor Părinți în acest sens, el concluzionează, deși nu definitiv, așa cum afirmă el însuși, că sacramentele săvârșite de clerul depus și eretic sunt valabile. El a ajuns la această concluzie invocând principiul că „asemănător trebuie dedus și judecat din asemănător”, comparând Canonul 13 al Sinodului din Antiohia și Canonul 5 al Sinodului 6 Ecumenic cu aceste cazuri de cler depus și eretic.

Cu toate acestea, o astfel de comparație este complet greșită, deoarece aceste două Canoane se referă la situații complet diferite! Aceste canoane sacre vorbesc despre hirotoniri ilegale conduse de episcopi canonici care își dețin încă preoția intactă, nu de către clerici destituiți saueretici care au deficit în ea. Este complet arbitrar să clasificăm și să comparăm aceste două cazuri după același standard, deoarece natura ilegalității este foarte diferită! Este ca și cum ai judeca un criminal în serie cu legea care se aplică cuiva acuzat de simplu furt!!!

38 Theophilus Episcopul Kampaniei, „Nomikon”, ed. 1728, p. 28: „Un arhiepiscop care a devenit grandilocvent este complet dezbrăcat de arhiepiscopat, așa cum este definit de canonul II al Sinodului Hagia Sofia”.

39 Sfinții Apostoli, Canonul XXV „Episcopul, sau preotul sau diaconul prins în curvie, mărturie mincinoasă sau furt vor fi destituiți, dar nu excomunicați. Căci Scriptura spune: „Să nu te răzbuni de două ori pentru aceeași greșală”. Același lucru este valabil și pentru alți clerici”.

40 Nikodemos Milas, Legea bisericească a Bisericii Ortodoxe, 1906, p. 708

„Datorită statutului diferit al laicilor și al clerului în biserică, pedeapsa pentru indivizi din fiecare ordin este, de asemenea, diferită. Cea mai severă pedeapsă pentru cler este îndepărtarea din funcția spirituală (depunerea), în timp ce pentru mireni este excomunicarea. Clerul, ca atare, nu este supus acestei din urmă pedepse”.

41 Nikodemos Milas, Legea bisericească a Bisericii Ortodoxe, 1906, p. 708

„Când, ca urmare a depunerii sale, este din nou încadrat în rândul laicilor, săvârșind aici o greșală care atrage pedeapsa de excomunicare, pentru care ar fi trebuit să fie pedepsit cu depunerea ca cleric, el este pedepsit apoi cu această severă. pedeapsă care se aplică laicilor”. Vezi și p. 718.

42 Nikodemos Milas, Legea bisericească a Bisericii Ortodoxe, 1906, p. 661

43 **Theophanes Continuatus, Chronographia (lib. 1-6), pagina 355, rândul 22**

„Dar căzând îndată la picioarele patriarhului, el a zis: „Te înjurez, stăpâne, de la Dumnezeu, să mă destitui mai întâi, iar apoi, când voi fi depozat de preoție, să mă pedepsească ca pe un răufăcător”. Trebuie menționat că, dacă preoția nu se pierde la depunere, Patriarhul Fotie ar fi trebuit să-i spună episcopului Teodor de Euchaita, care a fost acuzat că pledează în mod greșit, pentru că o astfel de acțiune nu ar avea un rezultat dezirabil, întrucât preoția nu poate fi înlăturată prin depunere.”

Comparație:

„Căci aceștia sunt urmașii sămânței rele a lui Arie. Dar acela, care și-a înarmat buzele hulitoare împotriva Creatorului, sfânta adunare dezbrăcată de preoție; iar erezia lui cea mai nelegiuită și fără Dumnezeu, au fost supuse anatemei”.

Patriarhul Fotie, Scrisoarea 6, I. Valettas, p. 206, Ed. 1864.

44 Ibid., p. 242

45 „Desemnarea preoției ca neștersă sau ineputabilă înseamnă unul și același lucru”.

46 Ibid., p. 242-243

47 Matei 18:18

48 Lucrările Sfintelor Sinoade, Vol. III, p. 644. Procesele menționează un anumit presbiter care era monotelit, care a încercat să facă un semn de la Dumnezeu pentru a-și confirma credința eretică. Părinții Sinodului l-au condamnat: „...neputând să facă nimic, căci cum ar putea el, hulind împotriva lui Dumnezeu, să facă minuni? L-am recunoscut ca un înșelătoriu și un înșelătorie și era evident că, fiind eretic, ar trebui să fie lipsit de orice rang clerical și de slujire, sfântul sinod, după ce l-a demis, a proclamat acest lucru”. Astfel, chiar înainte de depunerea sa, acest eretic nu a putut, din cauza blasfemiilor sale, să facă semnul, fiind abandonat de Har.

49 Apostazie și schismă, p. 73.

50 Drept canonic, p. 243.

51 Amilkas Alevizatos, „Oikonomia în dreptul canonic al Bisericii Ortodoxe”, pp. 74-75.

52 „Dreptul canonic”, p. 242: „...dacă defectul hirotoniei este atât de evident încât devine evident pentru toată lumea, atunci acțiunile hirotonitului sunt nule fără a fi nevoie de o hotărâre de anulare”.

53 Amilkas Alevizatos, „Economia conform dreptului canonic al Bisericii Ortodoxe”, pp. 76-77: „Nu este necesar să spunem că Biserica nu are obligația, așa cum se crede greșit și în mod obișnuit, să procedeze la reordonare dacă consideră necesar și avantajos pentru organizația bisericească, deoarece această practică a fost considerată de la început ca o nouă hirotonire”.

54 Cf. P. Boumis, „Dreptul canonic”, p. 239: „Depunerea, prin urmare, se poate spune că este suspendarea operațiunii harului preoției. Adică, depunerea face ca Harul Divin să fie inactiv. Din acest motiv, sacramentele pe care le-ar putea îndeplini un cleric depus sunt invalide și sunt considerate ca nefiind efectuată”.

55 „Paska Kyriou”, p. 782.

56 „Logos Antirritikos A’, 56,” p. 137.

57 Comparați Aristotel Delimpasis, „Pascha Kyriou”, unde referindu-se la ridicarea schismei bulgare și la restaurarea clerului depus, el afirmă următoarea afirmație paradoxală: „De aici devine clar că depusul, atunci când face liturghie, nu își asumă un străin. autoritate!!!” Din câte vedem, se pare că el îl consideră pe slujitorul demis din punct de vedere canonic cu totul ireproșabil, întrucât nici măcar nu cade în păcatul asumării autorității! Atunci care este scopul depunerii sale, deoarece nu poate aduce nicio consecință asupra lui? Unde este rolul suspendării preoției, care este adesea citată în timpul depunerii, când nu este suficient să restrângem fluxul harului, de la și către cei depuși? Pe ce bază fac ei afirmații atât de absurde? Oricine poate percepe contradicțiile în care se încadrează, precum și inconsecvența eclesiologică și opoziția cu viziunea ortodoxă: „Sacramentele și riturile sacre săvârșite de clerul depus sunt invalide. Săvârșirea acestora constituie infrafracțiunea asumării autorității și eclesiastic amenință făptuitorul cu pedeapsa de excomunicare majoră sau anatemă.” Pantelimon Rodopoulos, „Epitome of Canon Law”, p. 126.

58 P. Boumis, „Dreptul canonic”, p. 236.

59 Cârmă sacră, p. 38, nota de subsol 1.